

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יא א מיי פ"ו מהלכות
ניזירות הלכה ח [טז]
ופ"ה שם הל' יט וע"ש
כ"מ:
יב ב מיי פ"ו שם הלכה
ט:

פי' הרא"ש

טמא עצמו: ופרע עליו
המעזיבה. כמו ופרע ראש
האשה. שגלוה מתחתיו
השחר את מעזיבת השדיה
ולה מצי למימר בגויה
שנכנס לבית הקברות שנג
והתרו בו לצאת. דאמרין
בשבעות כי גמירי שהיה
(באולם) [באונס] הוא
גמירי: קרבן טומאה הוא
דלא מייתי אבל גלויה
מגלה. מדלא קתני אינו
מגלה דהוי רבואה טפי:
מה טעם קאמר. כלומר
כיון דהנא אינו מביא
טומאה ממילא ידענא
דאינו מגלה דהא בהא
הלא: תנא ז' וכל מילי.
כל דבר שתלוי בהרתת ז'
דהיינו תגלחת וקרבן: אין
לי אלא ימי טומאה. פי'
טומאת פת שאין עולין לו
מן המנין דכתיב והימים
הראשונים יפלו וכ"ש
שאין ימי טומאתו עולים:
ימי חלוטו מנין. אם נחלט
בצרת בימי נזירותו:
ימי חלוטו מגלה ומביא
קרבן לצרעתו: תאמר בימי
חלוטו שאין מבטל בהם
את הקודמים. והא ליכא
למימר דהיא גופה נילף
מנין אב שהיה סותר
הקודמים. דהא אמרין
לקמן פ' ג' מינין דדף
[וטמא ראש] נזיר
טומאה סותרת ואין תגלחת
סותרת. וה"נ גמירי דאמרין
טומאת פת סותרת ואין
טומאת צרעת סותרת:
אמרת ומה נזיר בקבר
ששעריו ראוי לתגלחת
נזיר מאי לאו לתגלחת
טומאה. כלומר שיעלה
לסוף ז' בדין נזיר שנטמא
ומחמת שיש לו דין נזיר
אחר לענין תגלחת כדון
נזיר: לא לתגלחת טהרה.
ששעריו ראוי לתגלחת
אחר שישלים נז' טהרה
וכ"ז אינו מגלה אפ"ה
אינן עולים ימי חלוטו
שאין שעריו ראוי לתגלחת
נזיר אלא לתגלחת צרעתו
שהוא טעון העברת שער
קדם שיתחיל למנות נזיר

אלא כגון שנכנסם בשירה תיבה ומגדל. תחילת כניסתו צמקוס
טמא זהיתר ולא לקי אכניסה א [אלא] כי מתרין ציה שילא
בשדה וכו' פרע לו עליו המעזיבה מספקא ליה דלמא [לא] זעני
שהייה או דלמא ל"ש דכל היכא דאירעה טומאה התם זעני שהייה:
ובא חבירו ופרע מעליו המעזיבה.

דווקא צאונס דאי מרלונו אי
נמי אס הוא עצמו פרע כי האי גוונא
לא איבעיא לן אי זעני שהייה דזפ"ב
דשצועות (דף פ' קאמר הכן זעניא
דנזיר טמא לו דילמא צאונס גמירי
לה שהייה ל"ש צמוץ ול"ש צפניס:
הגה"ה טעון גילוח או אין טעון גילוח.
פי' תגלחת טומאה ציוס שיוצא
ויטהר^ב מטומאה דקרבן ודאי לא זעני
דכתנן צמתינא דמיעטיה קרא לקמן
אזל צמגלחת מספקא ליה אי זעני
לגלח צלא קרבן טומאה או לא דלא
זעני גילוח צלא קרבן: הגה"ה אזל
תגלחת של טהרה ודאי זעני כשימנה^ב
ניזירות של טהרה יגלח ויציא קרבנות
טהרה קדין נזיר טהור:

קרבן טומאה הוא דלא מיייתי.
דמיעטיה קרא לקמן (דף י"ח).
הא גלוחי זעני מדלא קאמר ואינו
מגלה זעני זעני שלו: **מה טעם קאמר.**
כלומר כיון דמתן אינו מביא ממילא
ידעינן דאינו מגלה דהא זהא תליא
דהפסקוס קרובים זה לזה אע"ג
דגילוח ציוס ז' וקרבן טומאה ציוס
שמיני משמע ליה דכיון דאינו מביא
קרבן טומאה דאינו מגלה:

הא לתגלחת זה וזה שוין. פירוש
תגלחת טומאה מדלא תנא זה
מגלה זה אינו מגלה: **רנ"א** שביעי
שז' וב' מיר'. וכיון דתנא זעני שלו
עולה לו מן המנין היינו משום שאינו
מביא קרבן וממילא ידעינן דאינו
מגלה כיון דאינו מביא קרבן:
ימי טומאה שאין עולין לו מן המנין.
פירוש כשנטמא צמת שהרי אס
מנה צטהרה כמה ימים ונטמא סותר
אפילו מנין הראשון כדכתיב והימים
הראשונים יפלו וכ"ש ב [שמות] ימים אין
עולין לו כדכתיב וכפר עליו וגו' והיינו

כשיתהר וקדש ראשו ציוס ההוא שיתחיל מנין ניזירות טהרה: ימי
חלוטו. שיוצא מחוץ למחנה והחליטו ומנה מקלת ניזירות שקבל עליו
קודם שנצטרע ושוב נרפא וגילח לצרעתו מנין שיחזור למנות להשלים
ניזירות למנין שמנה קודם צרעת וימים שבימי חלוטו לא יעלו לו מן
המנין ניזירות אזל ימי הסגור דודאי עולין לו לפי שאין זקוק לגלח
כמו מוחלט ואין ז' [נחשב] ליימי טומאה כמו מוחלט: הגה"ה **ר"ה** ימי
חלוטו. שוין ליימי טומאתו ד [דאין עולין לניזירות] ה"ג ימי חלוטו
אין עולין לו לניזירותו: **ר"א** אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בו
את הימים הקודמים. כדכתיב והימים הראשונים יפלו ואת והיא
גופא נילף זהאי דינא דימי חלוטו יבטלו הקודמים וי"ל דאיכא מיעוטא
לקמן צפ' שלשה מינין (דף מד). על טומאתו סותר ואינו סותר על
תגלחת הכי נמי נימעוט וינמא דאינו סותר על החלוטו: **נזיר** בקבר
ששעריו ראוי לתגלחת. ודמי לנזיר אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו
שאין שעריו ראוי לתגלחת ולכן לא דמי [לנזיר] לא כל שכן שאין
עולין לו מן המנין: **מ"א** לאו תגלחת דטומאה [לא תגלחת דטהרה].

והכי קאמר [ומה נזיר צקצר] ששעריו ראוי לתגלחת דשער שעליו
אין עולין ימי חלוטו שאין שעריו עומד לתגלחת לניזירות טהרה

אלא. היכי דמי שחילתא דרצא: כגון שנכנס בשדה סיבה ומגדל.
צבית הקברות שמפסיק צינו לצין הטומאה או נזיר בעורו בשדה
שהוא טהור ואח"כ בא חבירו ופרע את המעזיבה צ' שהוא תחמיו
שהיתה השדה מעל ראשו: ה"ג כי גמירי שהייה צפניס אזל אנראי
לא. כי גמירי שהייה כשנטמא צבית

המקדש צ' צפרק ידיעות הטומאה
נטמא צבית המקדש ושהה כדי
השתחויה חייב: אזל אנראי. כגון
צבית הקברות לא זעני שהייה וכיון
שפרע מתחמיו את המעזיבה אע"ג
דלא שהה חייב: או דילמא לא שגא.
דהכא והכא זעני שיעור ד [כדי
השתחויה. תיקו: זעני רב אשי נזיר
והוא צבית הקברות טעון גילוח. ציוס
השביעי שלו או לא: קרבן טומאה
הוא דלא מייסי. משום דלא מייסי
קרבן אלא מאן דמטמא ליה לניזירותיה
אזל גילוח זעני: מה טעם קאמר.

(א) אינו מביא קרבן ו לפי שאינו
מגלה: מאי לאו הא לתגלחת זה וזה
שוין. דזה וזה מגלחין שביעי שלה:
לא למלקוס זה וזה שוין. וכדרי יותנן
לעיל^ב: ליתנייה הנא שביעי שלו וכל
מילי. דהכי משמע שביעי שלו עולה
לו מן המנין לפי שאינו מביא קרבן
ומה טעם אינו מביא קרבן לפי שאינו
טעון גילוח טומאה צ' וזה אין שביעי
שלו עולה לפי שיש לו לגלח שביעי
ולהקריב קרבן צממיני ומאותו יום
שמקריב קרבן חל עליו ניזירות כדכתיב
(צמדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש וקדש את ראשו ציוס ההוא
דמשמע מאותו יום ואילך ניזירות
דטהרה: ס"ש אין לי. שלא יהו עולין
לו מן המנין: אלא ימי טומאתו.
כדכתיב^ב והיזר לה' את ימי נזרו וקדש
את ראשו ציוס ההוא דמשמע מאותו
היום ואילך שהציא קרבנותיו
(ט) יתכפר ויתחיל למנות ליימי נזרו:
ימי חלוטו מנין. שאס נצטרע בימי
ניזירותו והחלט שלא יהו עולין למנין
ניזירותו: ומה ימי טומאתו מגלה.
תגלחת טומאה ומביא קרבן צפריס:
אף ימי חלוטו. דכתיב וכבש המטהר

את צגדיו וגלח את כל שערו (ויקרא ד) וכתיב [שם] וציוס השמיני יקח שני
כבשים וגו' אין עולין לו: שכן מבטל צהא אס הקודמין. כדכתיב והימים
הראשונים יפלו: ס' סאמר בימי חלוטו שאין מבטל צהא אס הקודמין.
כגון צניזירות מרובה דלקמן צפרק כהן גדול ונזיר (דף טו): תנן לה
והואיל ואינו מבטל את הקודמין יהו עולים לו ימי חלוטו מן המנין:
אמרם ומה נזיר צקצר. נזיר והוא צבית הקברות ששעריו ראוי כו':
מאי לאו סגלחת דטומאה. דכיון שהזה ושנה וטבל מגלחין אותו וש"מ
דטעון גילוח והכי משמע מה נזיר צקצר ששעריו ראוי לתגלחת ו ז'
אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שעריו ראוי לתגלחת טומאה
אלא לתגלחת צרעת לא כל שכן דאין עולה לו: לא סגלחת דטהרה.
שאס לא נכנס לקבר א"ג נכנס לקבר ונטהר ואח"כ השלים ימי נזרו
שהוא טעון גילוח לסוף שלשים דהכי משמע ששעריו ראוי לתגלחת
טהרה שאין מגלה תגלחת טומאה אלא תגלחת לסוף ז' מיירי מואזל
צימי חלוטו ואינו מגלה תגלחת טהרה אלא תגלחת צרעת לסוף ז':

דאי עומד להתגלח לכי ישלים ניזירות דטהרה שהרי אינו מגלה שביעי
שהרי זקוק לגלח לכשיתרפא מנצרתו לא כל שכן שאין עולין לו:
ימי

(א) לקמן מג. ט [לקמן יח.].
(א) [שבושתי ד. י. ג.] [ג] כדמתן
(א) [צמדבר ו. ו.] [ו] [צמדבר

גוסחת הריב"ן
[א] וזר: צן המעזיבה מעל
הקבר שהוא כו': [ג] כדמתן
צפרק: ד [כדי] ליתא צכ"י:
[ה] מ"ט אינו כו': ו [ו] קרבן
טומאה: [ז] וכל מילי דטמא
שטר שביעי שלו כו': [ח] ציוס
ההוא ומונה מאותו היום
ואילן: ט [ומכפר לו יתחיל:
ז [מה ימי טומאתו כו' אד
עולין לו ליתא צכ"י ומה"ד
מה לצעתי ימי טומאתו אין
עולין לו שכן מבטל צהא:
כ לתגלחת טומאה לסוף ז':
ל [לסוף ז' מיירי: ט] תאמר:
ן שאינו:

הגהות הריב"ח
(א) רש"י ד"ה מה טעם
קאמר. מה טעם אינו
מביא: (ב) ד"ה אלא ימי
וכי שהציא קרבנותיו
ונתכפר יתחיל למנות:

גליון הש"ס
גמ' אין לי אלא ימי
טומאתו. פי' לקמן דף ט
ט"ב:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[א] תוס' ד"ה אלא וכו'
ולא לקי אכניסה וכו' כ"ל:
[ב] ד"ה ימי טומאה שאין
עולין לו מן המנין וכו'
כדכתיב והימים הראשונים
יפלו וכ"ש שאותן. מלת
שמות נמתק וי"ב שמנין
אותן כ"ל: ג [בא"ד לפי
שאין זקוק לגלח כמו
מוחלט ואין נמשכו. מלת
נמשכו נמתק וי"ב שזה
כ"ל: ד [ד"ה אף ימי
חלוטו שוין ליימי טומאתו
דאין. מלת דאין נמתק וי"ב
מה ימי טומאתו אין כ"ל:

הגהות התוספות
1. תיבות בשדה כו' נמתק
וי"ל משדיה כשפרע מעליו
המעזיבה. 2. תיבות שיוצא
ויטהר נמתק וי"ל שנטהר.
3. צ"ל וכשימנה. 4. צ"ל
ודלא. 5. צ"ל ואין לדמותו.